

mødte han en Officer og undlod at hilse paa ham. Saa siger det ærede Medlem, at paa Grund af denne Undladelse af at hilse blev han straffet med 4 Gange 5 Dages simpelt Fængsel paa Vand og Brød. Hvis det var rigtigt, erkender jeg, at det var saa oprørende som paa nogen Maade muligt, og det vilde være saa meget mere oprørende, som Straffen for ikke at hilse efter Straffeloven er en Irettesættelse. Men Sagen hænger ogsaa ganske anderledes sammen. Det er rigtigt, at den paagældende blev hjemsendt og fik Lov til at bære sin Uniform, indtil han kunde skaffe sig civile Klæder. Saa gaar han ud om Morgenen paa Gaden, og der møder han en Officer. Han er daarlig paaklædt, daarlig pudset. Vedkommende Officer, der standsede ham, var i Uniform. Manden undlod at hilse og siger ikke til ham, at han er hjemsendt, men han siger straks, at han vil ikke hilse. Det er nu en Pligt, der paa-hviler enhver Officer i Uniform, at naar han møder en Soldat i Uniform, der i sin Paaklædning eller paa anden Maade giver Anledning til Anstød, skal han bringe ham til Kasernen. Officeren vilde altsaa kun opfylde den Pligt, han havde til at paa-byde den paagældende Mand at følge med til Kasernen. Da nægtede denne Lydighed og gik sin Vej. Paa den Maade kom Sagen for Krigsret. Jeg skal tilføje, hvad for øvrigt den ærede Ordfører ogsaa bemærkede, at den paagældende tidligere var straffet to Gange ved Krigsretsdom og 6 Gange arbitrært. Dette tilsammen gjorde det muligt at fælde den Dom, der faldt, og som altsaa blev, som den blev, ikke fordi vedkommende undlod at hilse, men fordi han baade undlod at hilse og viste Ulydighed.

Naar jeg dernæst gaar over til at omtale Odense-Affæren, vil jeg forudskikke en Bemærkning, der maaske kunde have nogen Betydning for de ærede Lovgivere. Man vedtager undertiden Bestemmelser om Hærorrdningen, og man tænker ikke i det enkelte over Følgerne. Da man i 1867 skulde gennemføre Hærløven, havde hver Bataillon 6 faste Premierløjtnanter og 6 faste Sekondløjtnanter. Nu vilde man indføre den almindelige Værnepligt og skulde som Følge deraf spare, og saa strøg man hele Sekondløjtnantsklassen og satte værnepligtige Befalingsmand i Stedet. Senere, og ikke mindst ved den sidste Hærløve, har man nedsat Antallet af Premierløjtnanter trods alle de Indvendinger, vi gjorde, saa at der nu kun findes 5. I tidligere Dage blev man først Premierløjtnant, naar man

havde tjent 8 til 10 Aar som Sekondløjtnant. Som Følge deraf havde man, naar man kom ind i Stillingen som Premierløjtnant, en Erfaring, og Stillingen som Premierløjtnant har i Kompagniet saa stor Betydning, at det er nødvendigt, at det er en erfaren Mand, der kommer ind i den.

Nu er Forholdet det, at en ung Mand, der lige har taget Eksamen ved Officersskolen og bliver sendt ud for at gøre Tjeneste som Premierløjtnant ved et Kompagni, møder — det gøre de fleste unge Mænd, naar de tiltræde en ny Tjeneste — med Iver, og det er jo godt. Men det er en Iver, der skal tøjles. For at man kan opfylde sine Pligter som Befalingsmand lige overfor de undergivne, skal man forstaa at sondre mellem, hvad man skal se og paatale, og hvad man ikke skal se eller paatale. Man skal spørge om, hvad der er ondt, og hvad der ikke er ondt, men tilfældigt. Men det forstaaer Ungdommen ikke. Den er opdragen i, at hver Gang der sker en Forseelse, som man opdager, skal den meldes. Følgen deraf er, at der let skabes et uvilligt Forhold mellem Mandskabet og de yngre Befalingsmænd, der ingen Erfaring have. Hvis man gaar Straffelisterne igennem for de grovere Forseelser, Mytteri, grov Ulydighed eller Respektstridighed, vil man komme til den Overbevisning, at det hører til de store Sjældenheder, at disse Forseelser begaas overfor de erfarne Befalingsmænd. Som oftest begaas de overfor de yngre værnepligtige Befalingsmænd, der ikke nyde den Respekt, de skulde.

Naar jeg nu ser hen til selve Sagen i Odense, maa jeg først bemærke, at den ikke forekommer mig tilstrækkelig oplyst, saa at man maa holde sig til, hvad der er anført i Aviserne. Efter dette ser det ud, som om en ung Premierløjtnant har været ude til Øvelse med et Kompagni, og at han under den har overanstrengt Mandskabet paa en saadan Maade, at der i Kompagniet er skabt Uvillie imod ham. At noget saadant kan ske, har den militære Straffelov forudset og sat meget haarde Bestemmelser for den Befalingsmand, der gør sig skyldig i sligt og derved opægger Folkene til at begaa Forseelser. Men de undergivne have altid en Udvej, — og naar jeg nu nævner den, ved jeg paa Forhaand, at der fra mange Sider vil svares: Hvad skulde det nytte! — man kan klage. Men man siger: Hvad kan det nytte! Men hvem er det, der har lært — ja, jeg ser, den ærede Ordfører ryster paa